

רוביק רוזנטל / ההצגה חייבת להימשך
ליענקלה אגמון ליום הולדת התשעים, 3.6.19

פרולוג

שייִקספיר, הַחכם במחזאים, הכריז בְּרָמָה
שהעולם כולו במה
ולימדנו רַבֵּנו שכולנו שחקנים
בתאטרון הגדול מכולם, תאטרון החיים
אני הקטן אַחֲרָה ואומר אחריו
שכל אחד ואחד מאתנו כותב את מחזה חייו
ואנו כותבים אותו תמונה אחר תמונה
יום אחר יום, שנה אחר שנה.

תמונה ראשונה.

ארץ ישראל. הילד יעקב
מתייצב בקן השומר הצעיר הקרוב.
מלווה שיירות לירושלים, מקים קיבוץ בשפלה
וכצפוי, יש טוויסט בעלילה
הראל, קיבוץ רב תפארת וכישרון
נפוץ באישון יום לצפון ולדרום
כך ציווה האדמו"ר בקיבוץ הצפוני
קראו לזה אז "סטייה שמאלנית".

תמונה שנייה

הפריצה החלה. דאוס אָקס מְפִינה.
חג עשור, יענקלה מלהיב את המדינה
מצוקות הקליטה, הַצָּנע והשכול
נשטפים בזיקוקין די נור ובמעגלי מחול
מי שלא זרם לבימות בכפר ובעיר
לא ראה מִיָּמיו שמחת עַם צעיר.
וכדי לא לטבוע בזחיות מתמוגגת
במועדונים של יענקלה הסטירה חוגגת.

תמונה שלישית

האקדח במערכה הראשונה מופיע -
בתאטרון הקאמרי נס המרד הפציע
פפו וחבריו מפנים את במת הניהול
יענקלה נקרא אל הדגל באופן בהול
מרי ואליזבט הן לבון ובן גוריון
בית הבובות הוא המחזה הפמיניסטי הראשון
ובדרך הוכרז, לא נשכח זאת חלילה
הזוג המלכותי, יענקלה וגילה

אינטרמצו

הקהל יוצא אל המבואה, קפה עם עוגייה
איפה היית, מה עשית ואיפה מצאת חניה
אבל חייו של יענקלה הם מחזה בלי הפסקה
ושוב הוא רץ בלי לאות מהפקה להפקה.

תמונה רביעית

המסך שוב עולה. המתח מתחזק
יענקלה שואל: איפה אני בתוך זה?
איזה חותם אשאיר, איך אפרוץ עוד חומות -
וכך הוא מקים את תאטרון בימות!
הקהל נוהר לסיפורי חסידים ומגילה
שמעו של הבוסתן הספרדי יוצא לתהילה
נעמי שמר וחווה, ז'ק ברל וברסנס
יוסי הצייד רודף אחרי גילה, הכלה.

תמונה חמישית

יענקלה פונה אל המוזיקה, מלכת הנשמות
מקהלת רינת ממלאת אולמות
מחולות בקיסריה, פסנתרים בהיכל
האנסמבל הקאמרי, אין רגע דל
בחורנו מודיע: יש לי רעיון
עם ישראל זקוק לעוד תאטרון
את בית לייסין הוא מקים במו ידיו
אחרון הפועלים יבוא בשעריו.

תמונה שישית

מילה אישית: על חטאיי אעיד
שומר פעם – שומר תמיד
בקיני התנועה נכנס בנו החיידק
לחזק את החלש ולהחליש את החזק
מועדוני מופת פונים אל הפריפריה
מאילת עד מטולה, מאשדוד ועד טבריה
יענקלה בקרית שמונה, מתחיל לעבוד
הקריה מחזירה לו אהבה וכבוד.

אינטרמצו

המסך שוב יורד, שוב נפתח המזנון,
תור לשירותים, שיחות מסדרון
אבל גיבורנו לא פוסק מיצירה
הגברת השמנה עוד לא שרה את שירה.

תמונה שביעית

ארבעים למדינה, הפקה מפוארת
מופע לחיי הספינות שבדרך
בימות אלפיים. תאטרונטו נולד
שחקן יחיד, על הבמה, לבד
בצפת מנגנים הכליזמרים בָּרוֹן
בירה בתל אביב, יין בראשון לציון
פסטיבל תאטרון בעכו על הים,
תאטרון דו קיום בבניין החמאם.

תמונה שמינית

האקדח של צ'כוב סוף סוף ירה
התאטרון הלאומי קוֹרֶס בסערה
יענקלה נקרא אל הספינה וחוזר אל העם
על אף צקצוקי המבקרים וחמת זעמם
אריס סאן וגם מאמי ואָתֶם צביקה פיק,
מונולוגים בוואגינה, נא לא להסמיק!
לא צריך לחכות לגודו, הוא מגיע
עמוס עוז, ארתור מילר, יענקלה – תרגיע!

תמונה תשיעית

נא לא להתפזר. עדיין לא גמרנו
כל העולם במה, את זאת כבר אמרנו,
הבמות רבות, ונדרשת רוויזיה
כי לסצינה הצטרפו הרדיו והטלוויזיה
בירה ומצב רוח, לילות עכו עם דן
עלי כותרת וגם שיט עם אייבי נתן
וקרבה שנת יובל על גלי האתר
ל"שאלות אישיות", היהלום שבכתר

אפילוג

אודה ואתוודה, המשימה לא הייתה קלה
תאטרון יש לו סוף ואמצע והתחלה
וכלו מכוון, כדבריו של אריסטו הסב
אל שלב הקתרזיס, אל הרגע הנכסף
אחרי הקתרזיס נחים כולם
וחוזרים למקומם סדרי העולם
אבל במחזה שלנו הגיבור סוּרר
יענקלה, כבר תשעים, ואיננו עוצר
שב תנוח, אומרים לו החברה, תרגע, יה שייד
ויענקלה מודיע: ההצגה – חייבת להימשך.